"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ରିଫ୍ରେସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସତେଜ ହେବା ପାଇଁ ଆସୁଛ, ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ଦ୍□ାରା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସମସ୍ତ କ୍ଳାନ୍ତି ଦୂର ହୋଇଯାଇଥାଏ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବାବା କେଉଁ ବିଧିରେ ରିଫ୍ରେସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସତେଜ କରୁଛନ୍ତି?

ଉତ୍ତର**:-** (୧) ବାବା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇ-ଶୁଣାଇ ତୁମକୁ ରିଫ୍ରେସ୍ କରିଦେଉଛନ୍ତି (୨) ଯୋଗ ଦ୍□ାରା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ରିଫ୍ରେସ୍ ହୋଇଯାଉଛ । ବାସ୍ତବରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ସଚ୍ଚା ବିଶ୍ରାମ ପୁରୀ । ସେଠାରେ କୌଣସି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ନାହିଁ, ଯାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ (୩) ଶିବବାବାଙ୍କ କୋଳକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ ମିଳିଯାଇଥାଏ । ସାରା କ୍ଳାନ୍ତି ଦୂର ହୋଇଯାଇଥାଏ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତା' ସହିତ ଏହି ଦାଦା ବି ବୁଝୁଛନ୍ତି କାରଣ ବାବା ଏହି ଦାଦାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ତୁମେ ବୁଝୁଛ, ସେପରି ଏହି ଦାଦା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ଦାଦାଙ୍କୁ ଭଗବାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ଏହା ହେଉଛି ଭଗବାନୁବାଚ । ବାବା କ'ଣ ବୁଝାଉଛନ୍ତି? ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଭବ କାହିଁକି ନା ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନ ଭାବିଲେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ ତ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ପତିତ ଅଟନ୍ତି । ପତିତଙ୍କୁ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ କୁହାଯାଏ, ପାବନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଏ । ଏହା ବହୁତ ସହଜ ବୁଝିବା ଏବଂ ବୁଝାଇବାର କଥା ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି - ହେ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରିବାବାଲା ଆସ । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ଏପରି କେବେ କହିବେ ନାହିଁ । ପତିତ-ପାବନ ବାବା ପତିତମାନଙ୍କ ଡାକ ଶୁଣି ଆସିଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଇ ପୁଣି ନୂଆ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିଥା'ନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛି । ଶରୀର ତ ଡାକିବ ନାହିଁ । ପାରଲୌକିକ ବାବା ଯିଏ ସଦା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ବାବା ନୂଆ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ନିର୍ମାଣ କରୁଛନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ଏପରି ବି ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ଏଠାରେ ଅପାର ସୁଖ ମିଳୁଛି, ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ବହୁତ ରହିଛି । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏହା ହିଁ ଆମ ପାଇଁ ସ୍□ର୍ଗ ଅଟେ । ସେମାନେ ତୁମ କଥା କିପରି ମାନିବେ? କଳିଯୁଗୀ ଦୁନିଆକୁ ସ୍□ର୍ଗ ଭାବିବା - ଏହା ମଧ୍ୟ ହେଉଛି ଅଜ୍ଞାନତା । କେତେ ଜଡଜଡିଭୂତ ଅର୍ଥାତ୍ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଇଛି । ତଥାପି ବି ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ତ ସ୍□ର୍ଗରେ ରହିଛୁ । ପିଲାମାନେ କାହାକୁ ନ ବୁଝାଇଲେ ବାବା କହିବେ ନା - ତୁମେ କ'ଣ ପଥରବୁଦ୍ଧି ଅଟ? ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ପାରୁ ନାହଁ? ଯେତେବେଳେ ନିଜେ ପାରସବୁଦ୍ଧି ହେବେ ତେବେ ତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କରାଇପାରିବେ । ତେଣୁ ଭଲ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏଥିରେ ଲଜ୍ୟା କରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ପରନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଧାକଳ୍ପର ଯେଉଁ ଓଲଟା ମତ ଭରି ରହିଛି ତାକୁ କେହି ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଭୁଲି ପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଭଳି ଶକ୍ତି ଆସିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଦ୍□ାରା ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ବି ସୁଧୁରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ଆହୁରି ଖରାପ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍□ପ୍ରଧାନରୁ ତମଃପ୍ରଧାନ ହିଁ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ହିଁ ସତ୍□ପ୍ରଧାନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲୁ, କିପରି ତଳକୁ ଆସିଲୁ । କାହାକୁ ଟିକିଏ ବି ଜଣା ନାହିଁ, ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ୮୪ ଜନ୍ମ ବଦଳରେ ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ କହିଦେଇଛନ୍ତି ତେବେ କିପରି ଜଣାପଡିବ । ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ପ୍ରଦାନକାରୀ ଆଉ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଜଣେ-ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରି ଦୁଆର-ଦୁଆର ଧକ୍କା ଖାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ତଳକୁ ଖସି-ଖସି ଧରାଶାୟୀ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ସବୁ ଶକ୍ତି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଯାହାକି ବାବାଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ଜାଣିପାରିବେ । ବାବା ହିଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ କେତେ ରିଫ୍ରେସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସତେଜ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ପିଲାମାନେ ସତେଜ ହେବାକୁ ଆସନ୍ତି । ଘରେ ତ ବିଶ୍ରାମ ମିଳିଥାଏ ନା । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ଦ୍□ାରା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସବୁ କ୍ଳାନ୍ତି ହିଁ ଦୂର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ରାମପୁରୀ କୁହାଯାଏ । ସେଠାରେ ତୁମକୁ କେତେ ବିଶ୍ରାମ ମିଳିଥାଏ । କୌଣସି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବସ୍ତୁ ନାହିଁ ଯାହା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏଠାରେ ବାବା ଏବଂ ଦାଦା ଉଭୟେ ସତେଜ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କ କୋଳକୁ ଆସିଲେ କେତେ ବିଶ୍ରାମ ମିଳିଥାଏ । ବିଶ୍ରାମର ଅର୍ଥ ହିଁ ଶାନ୍ତ । ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଥକି ଗଲେ ବିଶ୍ରାମ କରିଥାଆନ୍ତି । କିଏ କେଉଁଠାକୁ କିଏ ଆଉ କେଉଁଠାକୁ ବିଶ୍ରାମ ପାଇଁ ଯାଇଥାଆନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ସେହି ବିଶ୍ରାମରେ ସତେଜତା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ଜ୍ଞାନ କଥା ଶୁଣାଇ ସତେଜ କରୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ମଧ୍ୟ କେତେ ସତେଜ ହେଉଛ ଏବଂ ତମଃପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍□ପ୍ରଧାନ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛ । ସତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନେ, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି, ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ରାମ କିପରି ଏବଂ କେଉଁଠି ମିଳୁଛି ଏ କଥା ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି - ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଦେବା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିର ତୁମେ ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ବାବା ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ନୂଆ ସ୍□ର୍ଗ ଦୁନିଆର ରଚନା କରୁଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରେ ତୁମେ ଯାଇ ମାଲିକ ହେଉଛ । ପୁଣି ଦ୍□ାପରରେ ମାୟା ରାବଣ ଦ୍□ାରା ତୁମକୁ ଅଭିଶାପ ମିଳିଥାଏ, ତେଣୁ

ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତି, ଧନ ଆଦି ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । କିପରି ଧିରେ ଧିରେ ଶେଷ ହୋଇଯାଉଛି ତାହା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଦୁଃଖଧାମରେ କ'ଣ ବିଶ୍ରାମ ହୋଇଥାଏ କି । ସୁଖଧାମରେ ବିଶ୍ରାମ ହିଁ ବିଶ୍ରାମ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭକ୍ତି କରି କରି କେତେ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ଭକ୍ତି କରିବା ଦ୍□ାରା କେତେ ଥକି ଯାଉଛନ୍ତି । କିପରି ଏକଦମ କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇଯାଇଛ, ଏହି ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନୂଆ-ନୂଆ ଆସିଲେ ତାଙ୍କୁ କେତେ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ କଥା ଭାବିଥାନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଜାଦୁ କରିଦେବେ ନାହିଁ ତ । ଆରେ, ତୁମେ ହିଁ କହୁଛ ଭଗବାନ ଜାଦୁକର ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ହଁ, ମୁଁ ବାସ୍ତବରେ ଜାଦୁକର ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ସେ ଜାଦୁ ନୁହେଁ, ଯାହାଦ୍□ାରା ମନୁଷ୍ୟ ମେଣ୍ଢା-ଛେଳି ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏହା ବୁଦ୍ଧିରେ ବୁଝାଯାଇଥାଏ, ଇଏ ତ ଯେପରି ମେଣ୍ଢା ସଦୃଶ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ଦେବ ସଭାର ଝଙ୍କାରରୁ ମେଣ୍ଢା-ଛେଳି କ'ଣ ବୁଝିବେ..... ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଯେପରି ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ମେଣ୍ଢା-ଛେଳି ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ଏହି କଥା ସବୁ ଏଠିକାର ଅଟେ । ଏହି ସମୟର ହିଁ ଗାୟନ ରହିଛି । କଳ୍ପର ଅନ୍ତକୁ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝି ପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଚଣ୍ଡିକା ଦେବୀଙ୍କର କେତେ ବଡ ମେଳା ଲାଗିଥାଏ । ସେ କିଏ ଥିଲେ? କହୁଛନ୍ତି ସେ ଜଣେ ଦେବୀ ଥିଲେ । ଏପରି ନାମ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କାହାର ରହିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେତେ ଭଲ ଭଲ ସୁନ୍ଦର ନାମ ରହିଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ କୁହାଯାଏ । କଳିଯୁଗୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ ତ କେତେ ଛି-ଛି ଉପାଧି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ମନୁଷ୍ୟ ସେ ଦେବତା କିୟେ, କରତ ନ ଲାଗି □ାର ଅର୍ଥାତ୍ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗେ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା, ଦେବତାରୁ ମନୁଷ୍ୟ କିପରି ହୋଇଥାନ୍ତି, ଏହି ରହସ୍ୟ ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ତାକୁ ଦୈବୀ ଦୁନିଆ, ଏହାକୁ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଏ । ଦିନକୁ ଆଲୋକ, ରାତିକୁ ଅନ୍ଧକାର କୁହାଯାଏ । ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ଦିନ, ଭକ୍ତି ହେଉଛି ଅନ୍ଧକାର । ଅଜ୍ଞାନକୁ ନିଦ୍ରା କୁହାଯାଇଥାଏ ନା । ତୁମେ ବି ବୁଝୁଛ କି ପୂର୍ବରୁ ଆମେ କିଛି ଜାଣି ନ ଥିଲେ ତେଣୁ ନେତି-ନେତି କହୁଥିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ଜାଣିନାହୁଁ ବୋଲି କହୁଥିଲେ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ - ଆମେ ବି ତ ପ୍ରଥମେ ନାସ୍ତିକ ଥିଲୁ । ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣି ନ ଥିଲୁ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଅସଲି ଅବିନାଶୀ ବାବା । ତାଙ୍କୁ ସର୍ବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ - ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ସେହି ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛୁ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଗୁପ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ପାଖରୁ କେଉଁଠି ବି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ବି ଗୁପ୍ତ ଅଟେ ଏବଂ ଏହି ଗୁପ୍ତ ଜ୍ଞାନକୁ ଆତ୍ମା ହିଁ ଧାରଣ କରିଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ ମୁଖ ଦ୍□ାରା ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଗୁପ୍ତବାବାଙ୍କୁ ଗୁପ୍ତ ଭାବେ ମନେ ପକାଉଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଦ୍□ାରା ଆତ୍ମାର ଶକ୍ତି ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍□ାରା ଆତ୍ମାରେ ଶକ୍ତି ଜମା ହୋଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ଯିଏ ଠିକ୍ ରୀତିରେ ଜାଣିଛନ୍ତି, ସେ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରୁହନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ମନୁଷ୍ୟ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷକୁ ଯିବା ପାଇଁ କେତେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଉପରେ ଦୁନିଆ ଅଛି । ଶାସ୍ତ୍ରରୁ ଶୁଣିଛନ୍ତି ଯେ ଉପରେ ଦୁନିଆ ରହିଛି ତେଣୁ ସେଠାକୁ ଯାଇ ଦେଖିବୁ । ସେଠାରେ ଦୁନିଆ ଗଢିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆ ତ ବହୁତ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି ନା । ଭାରତରେ କେବଳ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଥିଲା ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଖଣ୍ଡ ଆଦି ନ ଥିଲା । ପୁଣି ବହୁତ ଦେଶ ତିଆରି ହେଲା । ତୁମେ ବିଚାର କର ଯେ ଭାରତର କେତେ ଅଳ୍ପ ସ୍ଥାନରେ ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ । ଯମୁନା କୂଳରେ ହିଁ ପରିସ୍ଥାନ ଥିଲା ଯେଉଁଠାରେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ରାଜତ୍□ କରୁଥିଲେ । କେତେ ସୁନ୍ଦର ଶୋଭନୀୟ, ସତ୍□ପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା । ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ସମସ୍ତ ଚମତ୍କାର ରହିଛି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ଦ୍□ାରା ଦେଖାଇଥିଲି ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜନ୍ମ କିପରି ହେଉଛି । ସାରା କକ୍ଷ ଯେପରି ଆଲୋକିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ ଏବେ ପରିସ୍ଥାନକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ବାକି ଏପରି ନୁହେଁ - ପୋଖରୀରେ ବୁଡ ପକାଇଲେ ପରୀ ହୋଇଯିବ । ଏହିପରି ସବୁ ମିଥ୍ୟା ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଇଥିବାରୁ ବିଲ୍କୁଲ୍ ହିଁ ସବୁକିଛି ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଭୁଲ ହେଉଛ । ବିଚାର କରାଯାଇଥାଏ - ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମା (ଶରୀର ଦ୍□ାରା) କେତେ ବଡ ଅଭିନୟ କରୁଛି ପୁଣି ଶରୀରରୁ ଆତ୍ମା ବାହାରି ଗଲେ ଦେଖ ଶରୀରର ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହୋଇଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଭିନୟ କରୁଛି । କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଚାର ଯୋଗ୍ୟ ବିଷୟ । ସାରା ଦୁନିଆର ଆତ୍ମା ରୂପୀ ଅଭିନେତାମାନେ ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ ଅନୁସାରେ ହିଁ ପାର୍ଟ କରୁଛନ୍ତି । କିଛି ମଧ୍ୟ ଫରକ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସାରା ଅଭିନୟର ପୁନରାବୃତ୍ତି ଅବିକଳ ପୂର୍ବ ଭଳି ହେଉଛି । ଏଥିରେ ସଂଶୟ କରିବାର ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଫରକ ରହିପାରିବ କାରଣ ଆତ୍ମା ତ ମନ-ବୁଦ୍ଧି ସହିତ ଅଛି ନା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜଣା ଅଛି ଯେ ଆମକୁ ବୃତ୍ତି ମିଳିବାର ଅଛି, ତେଣୁ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସୀ ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଭିତରକୁ ଆସିଲେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଖୁସୀ ଲାଗିଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଏହିପରି ଦେବୀ-ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଏଠାରେ ପଢୁଛୁ । ଏପରି କୌଣସି ବିଦ୍ୟାଳୟ ନାହିଁ ଯେଉଁଠାରେ କି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଦେଖିପାରିବେ । ତୁମେ ଦେଖୁଛ ଯେ ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ସଦୃଶ ହେଉଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ ଯେଉଁଠାରେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବାର ପାଠ ପଢୁଛୁ । କେତେ ଗୁପ୍ତ ପାଠପଢା ଅଟେ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଦେଖି କେତେ ଖୁସୀ ହେବା ଦରକାର । ଖୁସିର ପାରାବାର ନାହିଁ । ସ୍କୁଲ ବା ପାଠଶାଳା ସବୁ ତ ଏହିପରି ହେବା ଦରକାର । କେତେ ଗୁପ୍ତ କିନ୍ତୁ ମହତ୍□ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାଠଶାଳା ଅଟେ । ଯେତିକି ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢା ସେତିକି ସୁବିଧା ରହିଥାଏ ।

ପରନ୍ତୁ ତୁମେ ଏଠାରେ ତଳେ ବସି ପାଠପଢୁଛ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପାଠ ପଢିଥାଏ, ଚାହେଁ ଚଟାଣ ଉପରେ ବସି ପଢୁଥାଉ ବା ଚୌକି ଉପରେ ବସି ପଢୁ କିନ୍ତୁ ଖୁସିରେ ହେଣ୍ଡି ମାରୁଥାଅ (କାଖ ତଳେ ହାତ ରଖି ଶବ୍ଦ କରିବା) ଯେ ଏହି ପାଠପଢିବା ପରେ ଆମେ ଏହିପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବୁ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ କିପରି ପ୍ରବେଶ କରି ତୁମକୁ ପଢାଉଛି । ବାବା ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ତ ପଢାଇବେ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠାରୁ ଆସିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏ କଥାରେ ଦ୍□ନ୍ଦ୍□ରେ ପଡୁଛନ୍ତି ଯେ, କ'ଣ ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ! ପ୍ରକୃତରେ ଦେବତାମାନେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍□ାରା ହିଁ ଦେବତା ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଦେବତା ହେବା ପରେ ପୁଣି ଜ୍ଞାନର କ'ଣ ଦରକାର ଅଛି । ଲୌକିକ ପାଠପଢି ବାରିଷ୍ଟର ହୋଇଗଲେ, ଧନ ରୋଜଗାରରେ ଲାଗି ଗଲେ ପୁଣି ଆଉ ଥରେ ବାରିଷ୍ଟରି ପଢିବେ କି? ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝି ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିନେତାଙ୍କର ଅଭିନୟ ସ୍□ତନ୍ତ୍ର ଅଟେ, ଯାହାର ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରୁଛନ୍ତି ।

(୨) ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖି ଖୁସିରେ ହେଣ୍ଡି ମାରିବା ଦରକାର । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ ଆମେ ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା ଏହିପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବୁ ।

ବରଦାନ**:-** ଯୋଗ ଏବଂ ସେବାର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆଧାର ଦ୍□ାରା ତୀବ୍ରଗତିରେ ଆଗକୁ ବଢୁଥିବା ମାୟାଜୀତ ହୁଅ ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ଆଧାର ହେଲା ଯୋଗ ଏବଂ ସେବା । ଯଦି ଏହି ଦୁଇଟିଯାକ ଆଧାର ସର୍ବଦା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ରହିଥିବ ତେବେ ତୀବ୍ରଗତିରେ ଆଗକୁ ବଢିଚାଲିବ । ଯଦି ସେବା ବହୁତ କରୁଥିବ କିନ୍ତୁ ଯୋଗରେ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଥିବ ବା ଯୋଗ ବହୁତ କରୁଥିବ କିନ୍ତୁ ସେବାରେ ଦୁର୍ବଳ ଥିବ ତେବେ ବି ତୀବ୍ରଗତିରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଯୋଗ ଏବଂ ସେବା ଉଭୟରେ ତୀବ୍ରଗତି ଦରକାର । ଯଦି ଯୋଗ ଏବଂ ନିଃସ୍□ାର୍ଥ ସେବା ଏକାଠି କରୁଥିବ ତେବେ ମାୟାଜିତ ହେବା ସହଜ ହୋଇଯିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ, କର୍ମର ସମାପ୍ତି ପୂର୍ବରୁ ବିଜୟର ଲକ୍ଷଣ ଦେଖାଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଏହି ସଂସାରକୁ ଏକ ଅଲୌକିକ ଖେଳ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତି ଗୁଡିକୁ ଅଲୌକିକ ଖେଳଣା ମନେ କରିଚାଲ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***